

Arrest

nr. 237 854 van 2 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 mei 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit in functie van haar Belgische moeder die haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

1.2. De verwerende partij trof op 28 oktober 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

“[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2019 werd ingediend door: [B.I.] [...] om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder, de genaamde [B.H.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wordt er 1 rekeninguittreksel van BPost Bank voorgelegd met een storting van de Federale Pensioendienst Zuidertoren Brussel met het pensioen voor de maand oktober 2018 op naam van de referentiepersoon ten bedrage van 351,61 euro. Verder ook een aanslagbiljet 2018 met inkomsten van het jaar 2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat het om een overlevingspensioen gaat. Deze inkomsten zijn onvoldoende recent om mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het bedrag is dusdanig miniem dat niet kan worden uitgesloten dat de referentiepersoon intussen bijkomend ook inkomensgarantie voor ouderen heeft aangevraagd en daarmee dus voor het grootste deel afhankelijk is van sociale bijstand. Enkel een recent attest van het huidige pensioen van de referentiepersoon kan daarom aanvaard worden als bewijsstuk. Verder wordt er ook een aanslagbiljet van de zoon [W.K.] [...] van de referentiepersoon voorgelegd met inkomsten van het jaar 2016, alsook een simulatie van de aangifte met de inkomsten van het jaar 2017. De bewijzen op naam van [W.K.], kunnen we niet mee in overweging nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie zij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (245.187 van 16 juli 2019 RvS).

Kortom, geen van de voorgelegde bestaansmiddelen kan in overweging worden genomen om na te gaan of de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. De behoefteanalyse conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is hierbij dan ook overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat ook de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine, niet afdoende bewezen werd. Behoudens het bewijs dat betrokkene geen eigendommen zou hebben in het land van herkomst, werd op geen enkele manier aangetoond dat betrokkene reeds financieel/materieel ondersteund werd van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, door de referentiepersoon. Dit is eveneens een vereiste om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Uit de verklaring van de referentiepersoon en haar zoon blijkt dat de referentiepersoon een zekere graad van afhankelijkheid heeft tegenover betrokkene, deze zou immers instaan voor de verzorging van de referentiepersoon. Dit element doet echter geen afbreuk aan bovenstaande opmerkingen. Er is niet in de wet voorzien dat er verblijfsrecht zou kunnen worden toegestaan omdat de referentiepersoon afhankelijk is van de aanvrager. Het dient eigenlijk omgekeerd te zijn.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster werpt daarnaast op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

“En ce que, la partie adverse considère que la requérante n’était pas à charge de sa maman. Alors qu’il était clairement indiqué au sein du courrier d’accompagnement de la demande de regroupement familial que la maman de la requérante est prise en charge par son fils et bénéficie d’une pension. Cette pension sert à la requérante pour pouvoir subvenir à ses besoins de tous les jours. Cela démontre bien que la requérante était bien à charge de sa mère qui perçoit uniquement un revenu de la pension. Elle ne perçoit aucune aide complémentaire. Il convient également de prendre en considération les circonstances particulières de la cause qui sont les suivantes : la requérante n’a plus été en contact avec sa mère pendant plus de 20 ans car elle pensait qu’elle était décédée. Ce n’est qu’en Belgique et en 2015 qu’elles ont à nouveau été mises en contact. Au vu de ces conditions, il faut donc convenir que la requérante était à charge de sa mère en Belgique et qu’il lui est impossible de prouver cela par un autre moyen car la requérante pensait que sa mère était morte. En déclarant que la requérante n’est pas à charge de sa mère, la partie adverse commet une erreur étant donné que la requérante est charge de sa mère comme il a été expliqué dans le courrier explicatif et cette dernière dispose de revenus suffisants car elle est prise en charge par son frère. Dès lors, la décision attaquée doit être annulée. En outre, il ressort de l’article 40 ter, alinéa 2, de la Loi que le ressortissant belge doit démontrer «qu’il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers», ce qui n’implique nullement que ces derniers doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même. En effet, ces revenus peuvent également provenir d’autres personnes, telle que par exemple son frère avec qui elle habite in casu, à condition que la partie requérante prouve que le regroupant dispose effectivement de ceux-ci. En l’espèce, la partie adverse n’a pas pris en considération ces revenus et le fait que la mère de la requérante était prise en charge par son fils (frère de la requérante) et que sa pension était exclusivement destinée à la requérante. D’ailleurs, un témoignage du frère de la requérante était jointe à la demande de regroupement familial et il atteste ce qui suit : « Ma mère réside chez moi depuis des années. Elle ne paye aucun loyer partage ses repas. Elle n’a donc aucune charge, elle utilise sa pension pour subvenir aux besoins de sa fille (qui est ma sœur). Etant donné que je travaille beaucoup, ma sœur Barrie Izatu est nécessaire pour prendre soin de ma mère qui est âgée et a besoin d’aide au quotidien » La partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle en n’explicitant pas pour quelle raison elle ne les a pas pris en considération.”

2.2. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 8 van het EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en de stukken die verzoekster heeft neergelegd ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag worden ook duidelijk beoordeeld, door er inhoudelijk op in te gaan. Verzoekster kan niet dienstig stellen dat er niet werd gemotiveerd over de verklaring van haar broer die werd gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, aangezien in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Uit de verklaring van de referentiepersoon en haar zoon blijkt dat de referentiepersoon een zekere graad van afhankelijkheid heeft tegenover betrokkene, deze zou immers instaan voor de verzorging van de referentiepersoon. Dit element doet echter geen afbreuk aan bovenstaande opmerkingen. Er is niet in de wet voorzien dat er verblijfsrecht zou kunnen worden toegestaan omdat de referentiepersoon afhankelijk is van de aanvrager. Het dient eigenlijk omgekeerd te zijn.”*

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven haar niet in staat stellen zicht erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd, ziet de Raad niet in hoe artikel 4 van voormelde wet van 29 juli 1991 kan geschonden zijn, waarin de gevallen worden opgesomd waarin de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is. Wat betreft artikel 1 van dezelfde wet, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in een definiëring van begrippen, zodat ook niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op omdat de Raad vaststelt dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent, nu zij deze bekritiseert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin een manifeste appreciatiefout wordt opgeworpen. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag blijkt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

2.7. Op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (…) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (…)”

2.8. Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij dus het bewijs moeten leveren van het “ten laste zijn” van haar Belgische moeder om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen.

2.9. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het

land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

2.10. Het is dus cruciaal dat verzoekster bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat ze reeds in het land van herkomst of verblijf in het buitenland ten laste was van haar Belgische moeder. Dit houdt in dat ze niet alleen aantoonde dat ze onvermogen was in het land van herkomst of verblijf in het buitenland maar ook dat ze financiële of materiële ondersteuning genoot van haar Belgische moeder (cf. RvS 1 maart 2006, nr. 155.694). Indien niet is voldaan aan deze voorwaarde, kan er geen verblijfskaart worden uitgereikt.

2.11. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Tenslotte dient te worden opgemerkt dat ook de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine, niet afdoende bewezen werd. Behoudens het bewijs dat betrokkene geen eigendommen zou hebben in het land van herkomst, werd op geen enkele manier aangetoond dat betrokkene reeds financieel/materieel ondersteund werd van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, door de referentiepersoon. Dit is eveneens een vereiste om het verblijfsrecht te kunnen toestaan.”*

2.12. Verzoekster brengt tegen deze beoordeling niets wezenlijks in. Zij bevestigt met een uiteenzetting over de omstandigheden die haar zaak kenmerken dat ze geen contacten had met haar biologische Belgische moeder toen ze buiten België verbleef. Ze kon dan ook niet door haar moeder ondersteund worden.

2.13. Verzoekster benadrukt wel de situatie zoals ze zich voordeed nadat dat ze in België haar biologische moeder ontdekt heeft en verwijst naar de brief die ze had gevoegd bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag waarin deze situatie werd uiteengezet, maar dit kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij *“op geen enkele manier aangetoond [heeft] dat betrokkene reeds financieel/materieel ondersteund werd van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, door de referentiepersoon”*.

2.14. Verzoekster kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door haar biologische moeder pas in 2015 in België te ontdekken op een ogenblik dat zij reeds jaren (sedert 2009) en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er is dus geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.15. Aangezien verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van ten laste te zijn geweest van haar moeder voordat ze in België toekwam, moeten de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad behandelt dan ook niet de kritiek die verzoekster uit op het niet in aanmerking nemen van bestaansmiddelen die niet behoren tot de referentiepersoon zelf.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoekster opnieuw de schending op van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt :

“En ce que la partie adverse n’a pas procédé à un examen rigoureux au regard de la vie privée de la requérante, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, avant de prendre sa décision; Alors que l’article 8 de la CEDH et l’obligation de motivation formelle imposent de procéder à cet examen rigoureux. La partie adverse n’ignore pas que la requérante vit avec son frère et sa mère en Belgique à Anvers. Ses deux autres sœurs vivent en Belgique et elles sont très proches de la requérante. Toute sa famille a la nationalité belge et ont leurs attaches en Belgique. En outre, la maman de la requérante témoignait également que la présence de sa fille était fondamentale car elle pouvait veiller sur elle alors qu’elle des problèmes médicaux. L’article 8 de la CEDH dispose que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d’une autorité publique dans l’exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l’ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d’autrui. » A cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 : « S’il s’agit d’une première admission, la Cour EDH considère qu’il n’y a pas d’ingérence et il n’est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l’article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu’il convient d’examiner si l’Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s’effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S’il ressort de cette mise en balance des intérêts que l’Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l’article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume- Uni, § 37). [...] Compte tenu du fait que les exigences de l’article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l’ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l’arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d’une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n ° 210.029), d’autre part, il revient à l’autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.» En l’espèce, il convient donc d’examiner si la partie adverse était tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie familiale de la requérante. Cela s’effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S’il ressort de cette mise en balance des intérêts que la partie adverse était tenue par une telle obligation positive, il y a violation de l’article 8 de la CEDH. La Cour européenne des droits de l’homme dans son arrêt C. c. Belgique a considéré qu’une décision d’éloignement pouvait constituer une atteinte à la vie privée : « M. C. a tissé en Belgique de réels liens sociaux: il y a habité depuis l’âge de onze ans, y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l’article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l’individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (voir, mutatis mutandis, l’arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992, série A no 251-B, p. 33, par. 29). Partant, l’expulsion du requérant s’analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale » (CEDH, n° 21794/93 du 7 août 1996, C. c. Belgique, § 25). Dans l’affaire Omojudi c. Royaume-Uni, elle a également rappelé que l’article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d’entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu’il pouvait aussi englober des aspects de l’identité sociale d’un individu, de sorte qu’il fallait accepter que l’ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l’article 8, indépendamment de l’existence d’une « vie familiale » (CEDH, n° 1820/08 du 24 novembre 2009, Omojudi c. Royaume-Uni § 37) . L’existence d’une vie familiale de la requérante n’est pas contestée par la décision attaquée. Pourtant elle est muette sur l’atteinte qu’elle porte à l’article 8 CEDH. La requérante est dépendante des membres de sa famille en Belgique et il y a l’existence d’une vie familiale dans son chef. Or, l’article 8 de la CEDH impose un examen attentif et rigoureux de la situation au regard de la vie privée et familiale. D’autant plus que la maman de la requérante est dépendante de l’aide de sa fille. En ne procédant pas à cet examen, la partie adverse viole ses obligations au regard de l’article 8 de la CEDH ainsi que son obligation de motivation.”

2.17. Verzoekster hekelt in het tweede middel een gebrek aan afweging in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.18. In artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging van descendenten van een Belgische ouder. Voornoemde bepalingen kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

2.19. Daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, kan verzoekster geen verdere afwegingen in het licht van dit verdragsartikel verwachten in de bestreden beslissing indien de verwerende partij vaststelt dat zij niet voldoet aan de in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden. Deze beoordeling dringt zich des meer op gezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en ze dus op zich geen einde maakt aan een eventueel gezins- of privéleven van verzoekster in België.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA